

Fényugár

Evangéliumi hitebrestő és hirtelítő folyóirat

Félelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

A szoros kapu.

Máté 7: 14.

»Szoros az a kapu« — mondja Az, aki egyedül illetékes annak a megállapítására, hogyan üdvözülhet valaki. »Szoros az a kapu«, ezt hirdették azért az apostolok és Ahhoz utasították az embereket, aki őrálló a Szentély kapujában, Jézushoz. Ez a régi üzenet szinte elnémult már. »Tágas az a kapu«, hangzik a hétköznapi bölcsessége. Bölcsék hirdetik ezt írásaikban, igehirdetők a szószékekről, barát a barátjának. Mindent magával lehet hozni az Isten országába, aminek apáink hite szerint kívül kell maradnia. Nincs szükség lemondásra, mert »minden a tietek«. Nem esik szó ama szent »elkülönülésről«, amelyről az apostolok szólnak. A világ és az egyház közötti különbség elmosódott, mert az egyház világgá lett, hogy, amint gondolta, a világot egyházzá tehesse. De a világ nem lett egyházzá, ellenben az egyház eme próbálkozása közben elvesztette próféta-köpenyét és papi ruháját. Ki-bejárnak a »tágas kapun«. Vajjon meggondolják-e, mennyire botránkoztatják ezzel a gyengéket... És az erősek közül is hányan veszítik el erejüket s lesznek korhadtt fákká? »Szoros az a kapu« és szoros is marad.

Az egyház élete nem világiasodott volna úgy el, ha a rábízott Igét híveiben megőrizte volna. Ez a legnagyobb bűne, hogy itt is tágra nyitotta a kaput. A kijelentés Igéjében megmondattott neki, mi jó és mi gonosz, mi igazság és mi hazugság. Ettől nem volt szabad eltérnie, s nem volt szabad az Igével szembenálló akár égi, akár földi tekintélyre hallgatnia. Azonban sokakat meghallgatott és beengedett; a kijelentés szoros, szent kapuja emberi tudás és tudálékosság nagy, csillogó kapujává szélesedett. Mindent lehet keresztyén tannak tartani, s aki ez ellen tiltakozik, esztelenség és korlátoltság vádját vonja magával. Keresztyén tan tagadni, hogy Jézus az égből jött emberi testbe; tagadni, hogy Jézus feltámadt; kételkedni a csodában, megvetni a prófétákat s az apostolok bizonyosságát értéktelenné tenni. Mindezt elnézi és eltűri az egyház; nem mintha helyeselné; de nem is küzd ellene végig. Mivel ennyire elgyengült, megzavarodtak a gyülekezetek. Annyit hallanak a »tágas kapukról«; annál kevésbbé tetszik nekik a »szoros kapuról« szóló igehirdetés...

...»Szoros az a kapu«. Hogy az egyház ismét az lehessen, amivé elhivatott, »örömmöndő a hegyeken«, Isten követé a népekhez, a tudatlanok s erőtelenek vezére, vissza kell térnie Urához, ennek »szoros kapujához«. Szorosabb a tanításban és szorosabb az életben; ez Isten akarata az egyházzal szemben.

W. Laible. Fordította Z. H.

Élet-halálharc*

Efész. 6: 10-14.

Mindnyájan tudjuk, hogy tőlünk nyugatra milyen rettenetes harc folyik népek és birodalmak között szárazföldön, levegőben, vizen és víz alatt egyaránt. A létert való harc ez. Élet-halálharc.

Ilyen, csak más értelemben vett *élet-halálharcról* szól az előadásom. Olyan harcról, amely meg van parancsolva. Az apostol és maga az Úr parancsolja meg és nem térhet ki senki ez elől a harc elől, illetve kitérhet, de súlyos bünt követ el ezáltal.

Ki ellen folyik ez a harc? Nem az Isten ellen. Igaz, ha az ember ezt a harcot meg akarja harcolni, akkor előbb az Istennel is harcolnia kell, de ez a harc oda-bent az ember bensejében folyik és az embernek a szívében, lelkében Istentől vereséget kell szenvednie, hogy győzelemre jusson abban a harcban, amelyet kifelé harcol meg.

Ezt a harcot ki ellen harcoljuk meg mi keresztény emberek? Nem az Isten ellen, de az Isten előtt, az Isten jelenlétében és az Istennel együtt mindenki és minden ellen, aki és ami szembenáll az Istennel, elvont bennünket Ötöle és szembe akar állítani Övele. Igaz, hogy ebben az élet-halálharcban közvetlenül önmagunkkal, embertársainkkal, különféle nehézségekkel, körülményekkel, eseményekkel, a történelemmel állunk szemben, mégis tulajdonképpen nem ezekkel folyik a harcunk, hanem, amint Pál apostol mondja, *fejedelemségekkel, hatalmasságokkal, gonosz szellemi lényekkel*, akik betöltik a mindenséget, akiket mi nem látunk, de ott vannak az emberek, a nehézségek, a körülmények és események mögött. Ezek a mi tulajdonképpeni ellenfeleink; az emberek és körülmények csak ezeknek az eszközei. Ennek megvan az a súlyos jelentősége, hogy a mi harcunk emberfeletti ellenséggel vívandó harc. De van egy jó oldala is és ez az, hogy lehetővé van téve a számunkra, hogy minden haragunk, ellenszenvünk, ellenséges indulatunk nem érinti a velünk szembenálló embereket, hanem érinti azokat a gonosz hatalmakat, amelyek mögöttük vannak; az emberek ellen szeretettel, harag és gyűlölet nélkül harcolhatunk. Nem kell tehát, hogy gyűlöljem az ellenségemet, hanem szerethetem akkor is, ha élet-halálharcot kell vele megvívnom.

Súlyossá teszi ezt a harcot azonkívül, hogy emberfeletti harc, az, hogy ez az ellenségünk maga az eleven ördög, a ravaszság, a hazugság, a fejedelmével állunk szemben. És ami még nehezebb teszi a harcunkat, az az a körülmény, hogy az ördög erősen támadó fél, már pedig a támadó mindig előnyös helyzetben van.

Nekünk az a feladatunk, hogy *ellentálljunk* ennek az ellenségnek. Mi nem lehetünk elpuhultak, nem lehetünk ügyevezett felpalisták, nem mondhatjuk azt, hogy ez a harc az Isten akarata és ezért nem szabad semmit sem tennünk ellene. Mintha az Úr is nem hadakozott volna az ellenséggel! Tehát semmi sem mentesít bennünket ama kötelezettség alól, hogy az ellenségnek ellenálljunk.

Nemcsak ellen kell állnunk, hanem *meg is kell állnunk* a harcban. Semmit el nem szabad mulasztani, hogy az ellenállásból megállás legyen (Zsid. 10: 35, 39). A gonosz napok — ezek azok, amelyeken az ellenség támadása különösen koncentrált, amikor csakúgy rázúdulnak az emberre a bajok, a nehézségek, a szenvedések, a koporsók; amikor mindenféle formában támad az ellenség. Ezeket a gonosz napokon is meg kell állni. Sokszor úgy érezzük, hogy most érkezett el a döntő ütközet, most dől el, hogy mi lesz velünk. A döntő ütközetben is meg kell állnunk! Mert ha az utolsó nagy döntő csatában hátrálunk, akkor hiábavaló volt az előbbi megállásunk.

Hogy megállhassunk, ahhoz *erő kell*. A szükséges és elégséges *erő az Úrban van*. Ezért mondja az apostol, hogy az Úrban legyenek erősek. A fa azért tud megállni szélben és viharban, mert gyökereivel a földbe kapaszkodik. Vagy megállna-e egy ház, ha azt fundamentum nélkül csak a földre építenék? Nem állhat meg senki, aki nem gyökerezik az Úrban. Nem magunkban, nem a körülményekben, és semmiben nincsen megállásunk, csak az Úrban. Szinte azt szeretném mondani, hogy legyünk erőtelenekek, mert az ember erőtelenségében munkálkodik az Úr. Az embernek az ereje gátolja az Istent az Ő munkájában (II. Kor. 12:9). Egy vízzel telt pohárba nem tudok már semmit sem önteni, mert tele van. Ha az én erőm tölt be, vagy akármilyen más, gátolom az Urat abban, hogy az Ő ereje betöltsön és megállóvá tegyen a harcban. Tehát az Úrban legyünk erősek és megállók.

Az Úrban erősek akkor vagyunk, ha *felöltözzük az Urnak a fegyverzetét*. Azért az Úr fegyverzete, mert az Ő gyárában készül. Maga az Úr gyártja és adja. Nem lehet emberi módon előállítani s nem lehet pénzzel megvásárolni, csak kitért kézzel és megnyílt szívvel elfogadni.

Ne mondja senki: »majd megteszem; majd felveszem Isten fegyverzetét«. Ne

* A Fébé tagjai részére rendezett konferencián tartott előadásom rövid összefoglalása.

majd, hanem *most*. Péter sem mondotta: »Uram, majd...«, hanem mindjárt evezett a mélyre. A harc folyik, ne dobjunk el a feyvert talán azért, mert közben-közben eredménytelenül végződik a harc. Egessük fel a hidakat a hátunk mögött, hogy ne legyen alkalmunk megfutamodni. Egessük fel, hogy kénytelenek legyünk az Istennek odaadni magunkat és az Istennel együtt harcolni. És győzedelmünk lesz.

Zulauf Henrik.

Lelki kérdések a vonaton.

Vonatba szálltam. Rajtam kívül nem volt más a kocsiában, így elővettem a magammal hozott prédikációs kötetet s azt gondoltam, hogy zavartalanul elmerülhetek az olvasásban. Közvetlenül az indulás előtt nagy zajjal csapódott az ajtó, egy férfi jött be s cigarettára gyujtva hamarosan beszélgetni kezdett velem. »Mire való ilyen vastag könyvet olvasni? A tartalmát úgy sem tudja megjegyezni.« Ránéztem. »Prédikációs könyvet olvasok.« Most még jobban csodálkozott. »Igen, azt olvasom, mert üdvözülni szeretnék.« Nagy szemekkel nézett rám. »Üdvözülni szeretne?« »Üdvözülni. Talán maga a csokiba akar kerülni?« Azt gondoltam, csúfolódní fog, de nem így történt. Elcsendesedett. Hosszú idő múlva újra megszólalt: »Valamikor misszionáriusnak készültem. De amikor azt hallottam, hogy először meg kell térnem, félredobtam a gondolatot s Istentől mind messzebb kerültem.«

Megkérdeztem, hová utazik. Egy fürdőhelyre készült pihenni, mert az idegei csaknem felmondták már a szolgálatot. Mondtam, hogy én tudom idegkimerülésének az okát s ismerem a gyógyulás útját: a Szentlélek Jézushoz hívja már évek óta. A másik oldalon pedig a Sátán küzd a lelkéért. Hatalmas harc ez. Nem használ itt fürdőhely és pihenés, térjen Jézushoz és gyógyógyul.

Meghallgatta, amit mondtam. S dacára annak, hogy fülkénk közben már egészen megtelt utassal, nem fogyott ki a kérdésöködséből az üdvösség útját illetőleg. Megérkeztem útam céljához s búcsút vettem útitársamtól. Vajjon megtalálta-e az üdvösség útját?

Kis lapunk olvasói közül is bizonyára többen élnek hasonló küzködsédek között. Oh, milyen nagy, milyen dicső az, amikor a lélek döntött és így szólhat:

»Itt az éltém, Jézusom,
Én azt Néked áldozom...«

»Ha nem ölték meg őket, ők pusztítanak el benneteket.« Így szólótt egy svéd kapitány a csapatához, mielőtt kiküldte volna őket. »Látjátok! Ott az ellenség!« — Ha a keresztyén nem győzi le a gonosz hatalmát, az fogja lába alá tiporni őt. Az

ellenség harcra készen áll, hogy ártson a mi Urunk ügyének. Ezért nekünk nem lehet más választásunk: vagy — vagy! Adja az Úr, hogy ne legyünk restek, hanem vegyük fel a harcot, amíg Krisztus eljön.

A mennybe vezető út fölfelé halad.

Láttam valakit, aki kerékpáron hegynek felfelé akart menni, azonban lábát levette a pedálról és nyugalomba helyezte. Mi történt? Nem felfelé, hanem mindig lejjebb került. Eppen így járunk mi keresztyének is, ha kényelembe helyezkedünk. Ahol megszűnik az Urért való küzdelem és munka, ott kétség nélkül lefelé visz az út. A mennybe vezető út felfelé halad s Isten országát az erőszakosok ragadják el.

„Tiéd legyek, Uram!”

Hány ember szívében él ez a titkos vágy, ez a belső esengés eirejtve, csak bizonyos dolgok hozzák fel a mélyből. Vagy örökre rejtte marad?

Látogatója volt a diakonissza testvérnek; egy 5 éves kisleánya. Minden képet figyelmesen megnézegetett. Végre egy a falon függő »Fohász«-ra mutatott: »Ezt olvasd el nekem, testvérnéni!« — A testvér olvasta:

»Mi Hozzád von, óh add meg azt,
Vedd el, mi Tőled elszakaszt,
Magamtól vedd el önmagam
S add, hogy Tied legyek, Uram!«

A kisleány figyelmesen hallgatta, végre kicsiny szívéből előtört e vallomás: »Nem tudom, hogy az elején mit mondtál, de a vége, az olyan nagyon szép.« — Oh bár minden ember így látná, hogy az Úr lenni milyen nagyon jó és szép.

Jézus Krisztus

egy Megváltó — a Megváltó, vagy — az én Megváltóm?

Egy Megváltó — nincs közöm hozzá; nem az enyém. Talán valaki másé.

A Megváltó — azt jelenti, nincs ilyen több. Ismerje el a világ: Ó az egyedüli, aki segíthet.

Az én Megváltóm — az én tulajdonom. Ó váltott meg engem.

Hogy melyiket vallod, döntő jelentőséggel bír számodra.

Őrizd meg im érzéseim
S gondolatim világát,
Mindegyiket kezdedbe vedd,
S Te szabd meg a határát.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Júl. 16. Mik. 2:1—13. II. Kor. 2:12—17. A Krisztus ügyében járó apostolnak há-lára indító tapasztalata, hogy »Isten mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban«. Legyünk azért a Krisztusban s szóljuk az Igét tisztán, szinte Istenből, akkor diadalmunk lesz: lelkek megtérnek az Úrhoz. A meg nem térőket kárhoztatja az Evangéliom.

Júl. 17. Mik. 3:1—12. II. Kor. 3:1—6. Az Úr követének csodálatos ajánló levele van: a szolgálata által krisztushitre jutottak, a Szentlélek ajándékaival bírók közössége. Ilyen szolgálatra csak az Úr tehet és tesz alkalmassá. Ilyen-e a szolgálatom? Van-e ajánló leveled?

Júl. 18. Mik. 4:1—14. II. Kor. 3:7—11. Az Ószövetség a törvény teljesíthetetlen követelésével halált s kárhozatot hoz, és mégis dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges a kegyelem újszövetsége, amely megigazulást, életet munkál! S azért is dicsőbb ez az utóbbi, mert amaz átmeneti, miként Mózes arcán a fény, emez pedig maradandó. Róm. 10:4!

Júl. 19. Mik. 5:1—14. II. Kor. 3:12—18. Az Ószövetséget s ennek embereit fátyol takarja: rejtve marad, hogy a törvény vége a Krisztus. Aki Krisztushoz megtér, az előtt szétfoszlik a fátyol s az részese is a dicsőségnek és átváltozik Krisztus képére, mert az Úr nem előtte s vele szemben áll, hanem Lelke által benne van. Megtértél már?

Júl. 20. Péld. 16:1—9. II. Kor. 4:1—6. Krisztus szolgálja félelem nélkül odaáll a nyilvánosság elé: ítéljék meg életét s szolgálatát. A Krisztust szólja s jeleníti meg. Aki mégsem látja Őt, azért nem látja, mert a hitetlenség vakságával verte meg a Sátán, úgyhogy a Sátánt látja Istennek. Elvesztett ember!

Júl. 21. Lk. 16:1—12. I. Kor. 10:1—13. Mt. 13:44—46. Csel. 17:16—34. II. Kor. 4:7—12. A Krisztusban nyújtott istenismeretnek terjesztése veszélyt s szenvedést hoz a terjesztőre. Eppen csak hogy életébe nem kerül a szolgálata; az Úr őrzi. De ebben mindenki az Úr életet megmentő hatalmát láthatja. »Bár látná mindenké meg!« A hit szeme látja.

Júl. 22. Zs. 132. II. Kor. 4:13—18. Ha hiszünk Krisztusban s a Lélek lakozik bennünk, nem nézünk a láthatókra, nem ijedünk meg a külső nehézségektől s veszedelmektől, hanem az eljövendőn: feltámadáson és ítéleten csüng tekintetünk, s a nap-nap után megújuló kegyelem éltet, türelmessé tesz s hajt előre.

Júl. 23. Mik. 6:1—16. II. Kor. 5:1—5. A krisztushívó tudja, hogy ha teste a halálban el is enyészik, mennyei dicsőséges testet fog kapni. Szeretné megérni az Úr visszajövetelét, mert így halál nélkül dicsőülne meg. Hitének záloga a benne lakozó Lélek. Valóban: hívó lélek ko-

porzó mellett, könnyhullatás ellenére is, csendes szívvel és békével áll. Tudom.

Júl. 24. Mik. 7:1—10. II. Kor. 5:6—10. E földi életben, testben járva »távol« van a krisztushívó az Úrtól; hisz Benne, de nem látja. A halál után az Úrnál van; otthon van. Otthon lenni jobb. Törekedjünk arra, hogy úgy e földi életben, mint az Úr mennyei közelségében tetszése legyen rajtunk, mert igazságos ítélet vár ránk. A hívőre is.

Júl. 25. Náh. 1:1—14. II. Kor. 5:11—21. A bennünk élő Krisztus szeretete szorongat, hogy embereket Krisztushoz segítsünk. Hiszen azért halt meg Krisztus, hogy senki ne élje a maga öncélú életét, hanem Krisztusé legyen. Krisztusban új ember lesz a bűnös ember, mert Ő Isten és bűnös között megbékélést szerzett a saját vére árán. Ő azt szenvedte, amit nem érdemelt meg, ezért mi abban részesülünk, amihez jogunk nincs: Isten igazultjai vagyunk. Krisztusban!

Júl. 26. Nán. 3:8—19. II. Kor. 6:1—10. Nemcsak megragadni, de megtartani is kell az Úr kegyelmét. Az Úr szolgálja mint Isten munkatársa ebben is segítségére legyen az embereknek. Úgy lesz segítségükre, ha nem botránkoztatja őket, hanem valóban minden körülmények között az Úr szolgájának bizonyul. Vizsgálom magamat...

Júl. 27. Jer. 7:1—11. II. Kor. 6:11—7:1. Krisztushívók kerüljék a hitetlenekkel való közösséget, mert ez olyan természetellenes, amilyen természetellenes volna Krisztus és Sátán közössége. Isten templomában pogány bálványoknak nincsen helye, így nincsen helye a krisztushívóknak mint Isten templomának az életében a bűnnek. »Szent elkülönülés« szükséges!

Júl. 28. Lk. 19:41—48. I. Kor. 12:1—11. Mt. 23:34—39. Csel. 20:17—38. II. Kor. 7:2—7. A pásztor és nyáj közössége! Mennyi kölcsönös szeretet, egymás utáni vágyakozás, megvigasztalódás és hálás »dicsekvés!« Hol vannak ma az ilyen pásztorok és nyájuk? Nézzünk befelé!

Júl. 29. Zs. 133. II. Kor. 7:8—16. Szigorú, de szeretetteljes intés szükséges. Szomoríthat, de aki elfogadja, az megtér lelke üdvösségére. Sok öröm forrása is lesz.

Júl. 30. Hab. 1:1—17. II. Kor. 8:1—15. A gazdag Jézus szegénynek lett, hogy mi Őbenne gazdagok lehessünk. Mint Őbenne gazdagok s mint akik önmagunkat Neki adtuk, — adtuk? — adunk a szegényeknek »kiegyenlítődsé céljából«. Az öröm a szegényt is jószívű adakozóvá teszi, s ezt szereti Isten.

Júl. 31. Hab. 2:1—11. II. Kor. 8:16—24. Fontos, hogy minden dologban, így az anyagiak, a közvagyon kezelésében is Isten és emberek előtt tisztességesen járjunk el s minden gyanusításon felül álljunk. Nagyon fontos!

Z. H.